

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIFT IN

te Tongeren bij M. COLLÈS, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n^o 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.

buiten de stad, 8 fr. „

Een blad afzonderlijk 15 centiemen. Aankondigingen 15 centiemen per drukregel.

TONGEREN, DEN 1^{ste} JUNI.

De kiezingen die verleden maandag hebben plaats gehad voor de vernieuwing der provinciale raden, hebben voor uitslag gehad de zegepraal der katholieken in alle provinciën van het land.

De katholieken bezaten reeds de meerderheid in de provinciale raden van West-Vlaanderen, Oost-Vlaanderen, Antwerpen, Limburg en Namen. Verleden maandag hebben zij nog de meerderheid veroverd in de provincie Luxemburg, zoo dat er heden slechts drie provinciale raden overblijven waar de liberalen nog de meerderheid hebben, te weten Brabant, Luik en Henegouwen en in elk dezer drie provinciën is de liberale partij verleden maandag verzwakt geworden.

Iets wat nog al aardig is, dat is dat er na de kiezingen van verleden maandag, geen enkele liberale raadsheer meer in den provinciaal raad van Antwerpen zit. In den raad van Limburg zetelt er gelukkig nog een.

Deze uitslag is veel beduidend; hij is een nieuw bewijs van den tegenstand welke het liberalisme aan het land inboezemt.

De liberale dwingelandij heeft zoo lang het land overmeesterd dat de Belgen dat hatelijk juk niet meer hebben kunnen verdragen. Vandaag ligt de liberalerij overal overhoop zonder de minste kans om nog ooit aan het bestuur van het land terug te geraken.

De volgende brief dien wij vinden in de *Gazette van St-Truiden* verdient ook in Tongeren gelezen te worden. Onze lezers zullen er in leeren welke gedachte men in andere steden heeft over het vuil blad dat in Tongeren verschijnt onder den naam van *Vedette*. Men vergeet niet dat de *Vedette* het orgaan is der tongersche liberalen, dat zij in hunnen naam spreekt en dat zij onder alle opzichten de denkwijze onzer liberalen verbeeldt:

Sint-Truiden, den 20 mei 1872.

Mijnheer de Opsteller,

Ik neem de vrijheid, M. de Opsteller, van uw geëerd blad gebruik te maken om onze liberale tegenstanders te verwittigen dat zij goed en wijs zullen handelen met zich bij de zoo katholieke kiezers van de stad en het kanton St-Truiden niet komen aan te bieden om stemmen te vragen, aangezien zij slechts eene weigering te verwachten hebben.

Hoe zouden wij, katholieken, hoe zouden wij, inwoners van St-Truiden, voor de liberalen kunnen stemmen? Hebben wij geen

honderd redens om de liberalen van de hand te wijzen?

1^o De liberalen te St-Truiden gelijk te Brussel en overal, zijn onze vijanden, zij zijn de vijanden van al de zaken welke wij achten en beminnen. Wij houden aan onzen katholieken godsdienst, aan onze katholieke vrijheden en rechten, aan onze katholieke scholen en collegies, aan onze katholieke en gewijde kerkhoven, aan onze katholieke gestichten met kloosterlingen, broeders en zusters. De liberalen, integendeel, hebben altijd onze katholieke religie vervolgd, onze katholieke rechten en vrijheden gekrenkt, onze katholieke scholen bestreden, onze kerkhoven geschonden en onteerd, waar zij maar konden; de liberalen hebben ons, katholieken; overal geplaatst, getergd, en verdrukt, en bijgevolgd moeten de liberalen aan ons katholieken, geene stemmen komen vragen.

2^o De liberalen van St-Truiden hebben tot gazette, tot orgaan, de slechtste, de goddeloosste gazette, het slechtste, het goddeloosste weekblad dat er in België bestaat; de vuile, de goddeloosste *Vedette van Tongeren*. De liberale associatie van St-Truiden, waarvan M. Vanham, notaris, president is, heeft eenen schrijver in St-Truiden, die deel maakt, die lid is van gezegde liberale associatie; die liberale schrijver zendt sedert jaren alle weken brieven naar de goddeloosste *Vedette van Tongeren* om alle liberale nieuwstijdingen van St-Truiden mede te deelen, hij trekt al wat katholiek en christelijk is door den modder, hij schrijft tegen God en tegen alle de punten van ons heilig Geloof, tegen de Kerk, den Paus en de bisschoppen. Ziedaar wat een lid der associatie onzer liberalen schrijft in de goddeloosste *Vedette*, welke onze liberalen lezen, verspreiden en in welke zij intekenen voor Bara. Onze liberalen, die zulke gazetten en schrijvers tot hunnen dienst hebben, moeten ons, katholieken, geene stemmen komen vragen.

3^o Die schrijver en dat lid der liberale associatie onzer stad heeft niet opegehouden sedert jaren in haar goddeloos blad orgaan, de *Vedette*, ons, katholieke inwoners van St-Truiden, te beschimpen en te bespotten. Hij heeft geschreven, die liberaal van St-Truiden, dat St-Truiden maar eene stad van achteruitkruipers, van lomperikken, van fanatieken is, hij heeft alles in St-Truiden slecht, gemeen, stom en belachelijk gevonden, en alzoo heeft hij onze stad zoeken te verlagen bij den vreemde. Hij heeft gespot met alle katholieke zaken, met alle schoone zaken, met alle groote zaken, die in St-Truiden bestaan en welke de vreemden ons met recht benijden, hij heeft gespot met

onze katholieke processieën en andere plechtigheden. De liberalen hebben niets gespaard om onze stad te vernedern en te verlagen door hetgeen zij in de *Vedette* en andere liberale gazetten geschreven hebben. *Ik ben katholiek, maar was ik jood, dan nog stemde ik niet voor de liberalen van St-Truiden, omdat zij St-Truiden, onze geliefde vaderstad, zoo begett en bespot hebben in de goddeloosste Vedette en bij den vreemde. Liever stem ik, echte St-Truidenaar, voor een Turk dan voor de liberale beschimpers van St-Truiden.* Hoe kan dan een liberaal het gedacht nog krijgen van aan ons, katholieken, van aan ons, inwoners van St-Truiden, stemmen te vragen. Dat de mannen der liberale *Vedette* en van den goddeloossten schrijver der liberale associatie, dat de liberalen voor liberale kandidaten stemmen, indien zij kandidaten kunnen vinden; wat ons, katholieken betreft, wij hebben met de liberalen niets te doen, en worsteling of geene worsteling, strijd of geen strijd, wij zullen op onzen post zijn om voor de katholieke kandidaten te stemmen.

(Een katholieke inwoner van St-Truiden).

Tongeren den 31 mei 1872.

Mijnheer de Postrijder,

Daar hebben de liberalen, potdorie, verleden maandag eene pil gekregen! God wil het zijtje van den ouden Tongenaar lief hebben, wat bliksemsche pil is dat geweest. Ik herinner mij nog hoe trotsch onze liberalen over eenige jaren zich beroemden over hunnen invloed in de groote steden. Oh! riepen zij, de katholieken vinden geen steun dan in de domme kiezers der buitengemeenten. De steden integendeel, die krioelen van groote verstanden en slimme koppen, de steden zijn liberaal.

Die tijd is voorbij, heeren liberalen. Heden zijn de steden bijna zonder uitzondering katholiek. Antwerpen, Brugge, Mechelen, Namen, Leuven, en zoo menige andere steden die tot heden aan de liberalerij verslaafd waren, zijn heden tot de katholieke denkwijze teruggekomen. Waar zijn nu de verstandige lieden waarop de liberalen zich zoo hoog roemden? Zij hebben de liberale volkvernieuers wandelen gezond en zij zijn katholiek geworden.

Hoe voldoende deze uitslag ook is, moeten nogtans de katholieken verstaan dat het geen tijd is om in slaap te vallen en dat het meer dan ooit noodig is van op zijne hoede te zijn. Alles is nog niet gedaan en binnen eenige weken zullen er alweer kiezingen plaats heb-

ben voor de vernieuwing van den gemeente raad.

Wat ik aanzie als het grootste ongeluk der katholieke partij, dat zijn de flauwhertige menschen die inwendig wel katholiek zijn, doch die te onverschillig zijn om frank voor hunne denkwijze uit te komen. Deze menschen hebben de gewoonte van te zeggen: ik trek mij niets van het politiek aan, en veel te dikwijls gebeurt het dat zij zich een stembriefje van eenen liberalen rondlooper laten in de hand steken.

Ik moet aan die slaapkoppen eens een voorbeeld geven.

Waarom zijn onze ministers genoodzaakt geweest de grenzen van ons land door het belgisch leger te doen bewaken gedurende den oorlog tusschen Frankrijk en Pruisen?

Dat was niet alleenlijk om de Franschen en Pruisen uit ons land te houden, maar vooral om te beletten dat er geene revolutionnaire benden in ons land zouden binnendringen. Maar wat zou er wel gebeurd zijn, had ons leger zich daar te slapen gelegd en laten inkomen al wat wilde inkomen? Zouden die soldaten het land niet blootgesteld hebben aan den overgang en zouden zij den naam van landverraders niet honderdmaal verdiend hebben?

En welken naam zou men geven aan degenen die zulke verraders zouden geholpen hebben om den vijand in het land te lokken?

Katholieke menschen, die u al te dikwijls door flauwen liberalen praat hebt laten verleden, slaat u de borst en zegt dat gij de medehelpers zijt die den liberalen vijand in de katholieke vesting helpt binnentreden. Gij weet het, gij zijt er van overtuigd, dat de liberale partij, zoo als zij heden bestaat aan alles vijandig is behalve aan het kwaad. En gij katholieke burger, gij geeft de liberalen uw stem, gij helpt hen kiezen of herkiesen, gij helpt ze tot het bestuur komen en er in blijven? Weet gij wel dat gij rechtstreeks medewerkt tot het kwaad, dat gij door uwe medewerking verantwoordelijk zijt voor uw eigen geweten en voor uw vaderland?

Daaraan schijnt gij niet te denken, gij trekt het u niet aan, gij zijt en blijft gerust.

Neen het is heden geen tijd meer van slapen, van onverschillig te zijn en nog veel minder van de liberalen door uwe stem bij te staan. Op dan, en vooruit!

Een oude Tongenaar.

Met ongodsdienstig onderwijs.

Wij wisten het reeds lang, maar de *Vedette* heeft ons verleden zaterdag op nieuw verzekerd

meisje aantreft!

VI.

De hooge kringen van Kassel verdrongen zich heelen in de zalen der tentoonstelling, die gansche stad scheen vandaag aldaar tegenwoordig te zijn. Maar niet allen waren uit liefde tot de kunst gekomen, om de schilderijen te bewonderen. Er waren er verscheidenen, omdat zij zeker waren van ook hunne bekenden daar te zullen aantreffen; anderen, omdat zij hoopten, dat koning Jérôme, die sedert een paar dagen naar Kassel was teruggekeerd, vandaag de tentoonstelling zou bezoeken, en hen enige vriendelijke woorden zou gunnen; de officiers van het garnizoen waren gekomen, omdat generaal Allix het hun bevoel; en de saamgezworenen eindelijk, omdat zij de berichten en voorschriften lezen wilden, die het geheimzinnige cijferschrift op de beeltenis van Aurelia hun zou mededeelen.

Voor dit portret was heden een bijzonder groot gedrang van toeschouwers. Niemand, naar het scheen, kon zich verzadigen met het aanschouwen van dat schoon gelaat, de jonge officiers gaven luide hunne verrukking te kennen, en wenschten het origineel van het schoone portret te mogen zien; de kunstkenner spraken niet minder openlijk hunne goedkeuring uit, en prezen de meesterlijke uitvoering, het warme koloriet, de sprekende, loevendige uitdrukking van het gelaat. Maar zwiwend en in de aanschouwing als verloren stond er ook een groepje jonge mannen voor de schilderij, die elkander slechts nu en dan zachtjes en fluisterend hunne opmerkingen mededeelden.

— Hier is de beeltenis, fluisterde de een.

— Ziet gij de cijfer? vroeg de ander.

— Ja.

— Kunt gij ze lezen?

— Zeker, Ernst heeft mij den sleutel tot het

DE SAMENZWERING.

Historische novelle naar het Hoogduitsch.

(Vervolg.)

Des morgens, 't toilet! Voorwaar dat is eene bezigheid, die eerst volbracht moet worden alvorens men zijne vrouw een' goeden morgen wenscht. Dan komt de lektuur! Mijn God, wat weet eene vrouw van lektuur, eene vrouw, die enkel de bestemming heeft, om de ledige uren van haren gemaal aan te vullen, om de speelpop zijner grillen te zijn, en hem op te vroolijken, als hij in geene goete stemming is?

— Victorine, zegde haar man lachend, gij zijt onbillijk; gij lijdt aan eene gevaarlijke kwaal.

— Ik? vroeg zij verbaasd. Ik gevoel mij heel wel.

— En nogtans zijt gij ziek, in weêrwil van uw schitterende oogen en uw blozende wangen, zijt gij ziek. Uwe ziekte heet: jaloeschheid.

— Ja, riep Victorine, ja, ik ben jaloesch, tot stervens toe ieverzuchtig.

— De tijd is tegenwoordig veel te ernstig, zeide hij, om ons met zulke kinderachtige grillen op te houden.

— Ernstig? vroeg zij met verbazing. Leven wij dan niet te midden van vroolijkheid en zigenot? Worden niet alle krachten ingespannen, om ons te toonen, hoe zorgeloos deze tijd is? Wat houd koning Jérôme, na zijnen terugkeer uit het leger, anders bezig als déjeuner's, souper's, diner's, toelieten, concerten, tentoonstellingen en gemaskerde bals? Was het bal van gisteren niet een van de schitterenste? En gij noemt onzen tijd ernstig?

— Gij hebt gelijk, zegde de generaal, peinzend; het was gisteren bal, maar de gezichten onder de maskers waren niet zoo vroolijk als die maskers zelden. Kan die uitwendige dartelheid u mislei-

den? Het is niets minder dan een afgrond, dien men met bloemen overdekt. Maar het duurt niet lang, of die bloemen zullen verwelken, en wegzinken, om den afgrond zal ons allen verzwelgen. Ik heb een somber voor gevoel, Victorine. Jérôme geeft zich, sedert hij teruggekeerd is, enkel aan de vroolijkheid over, en hij zal er voor moeten. Hij ziet de ontevredenheid niet op het gelaat zijner duitsche soldaten, hij hoort het gemor niet zijner regimenten; ja zelfs, het verwijderd kanongebulder der Russen wekt hem niet uit zijne rust. Hij vermoedt ook volstrekt niets van de samenzweeringen, die onder zijne oogen worden gevormd, hij zal doof blijven, tot dat de Russen voor de poorten staan, tot dat de saamgezworenen de poorten openen, en de keurvorst zijne residentie binnen treedt.

— Mijn God, riep Victorine, ten hoogste ontsteld. Gij weet dat, en gij waarschuwt den koning niet?

— Waartoe zulk een waarschuwing? zuchtte de generaal, de schouders ophalend. De koning geloofde zulke dingen niet, tenzij men hem feiten kan noemen en bewijzen voorhouden, en heden hoop ik zulks nog te kunnen doen. Ik ben eene samenzweering op het spoor; ik hoop de bewijzen daarvan in handen te krijgen, en dan zal ik hem waarschuwen, maar eerder niet.

— En waarvan denkt gij die bewijzen te bekomen?

— Door de roekeloosheid en vermetelheid der samenzweerders zelve, zeide de generaal, terwijl hij opstond, en aan zijne gemalin de hand reikte. Nu moet ik u verlaten, Victorine, ik moet naar de tentoonstelling van schilderijen, want juist daar hoop ik gewichtige ontdekkingen te doen. Vaarwel dus, en, voegde hij er bij, als ik u weder zie, vertoon mij dan een opperruimer gelaat dan heden morgend.

— Ga mij slechts met een goed voorbeeld voor,